

Ἄλλὰ θὰ εἶχε βεβαίως τοὺς λόγους τῆς καὶ ἡ κυβέρνησις διὰ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν αἰτησίαν τοῦ αὐτῆν περὶ ἐξασφαλίσεως τῆς δημοσίας ἡθικῆς διὰ μεταθέσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Κέρκυραν καὶ τῆς ἐπανόδου ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἀθήνας τοῦ κ. Ράδου, ὅστις δὲν εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλὰ ἔμενεν ἐδῶ προσλιπαρῶν τὴν ἐπαναφορὰν του. Ἐννοεῖτε ἡ προσλιπαρήσεις αὐτῇ ποῖον λίπος ἐφόρτωσεν ἐπὶ τοῦ κ. Ράδου καὶ πόσον μαλακὸν καὶ γλοιώδη τὸν κατέστησεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς φαντασίας.

Τὰ πράγματα ἐπὶ τέλους ἐκαθαρίσθησαν. Ἡ κυβέρνησις ἐκήρυξεν διὰ τοῦ πραξικοπήματος αὐτῆς ὅτι δὲν δύναται ἀτάραχος νὰ παρακολουθῇ τὴν πορείαν τῆς δικαιοσύνης εἰς τὰ Βελενδζαϊκὰ, ὥς νὰ ἦτο ἄμετος ἐνδιαφερομένη. Ὅτι γίνεται τώρα λοιπὸν γίνεται ὑπὸ τὴν πίεσιν αὐτῆς. Ἡ δικαστικὴ ἐξουσία δὲν ὑπάρχει. Καὶ ἐπειδὴ ὡς Ἐκτελεστικὴ δὲν δύναται νὰ ἀσκῇ τὰ ἔργα δικαστικῆς, τὰ γινόμενα εἶναι παράνομα, ὥς οἱ νόμοι οὐδ' ἐψηφίζον οἱ στηλίται.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἐπέσαμεν εἰς χεῖρας συμμορίας. Οἱ πολῖται ἅς σκεφθῶμεν διὰ ποίων λύτρων θὰ σωθῶμεν ἀπ' αὐτῶν.

Πρῶτον μέτρον νομίζομεν ἡ Ἀντιπολίτευσις νὰ ἀναλάβῃ ἔργα κυβερνήσεως.

Θὰ θεωρήσωμεν ἀνάξιον νὰ ὀνομάζηται πολίτης πάντα ὅστις θὰ ἤρνετο νὰ ἐνδυναμώσῃ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Θεωροῦμεν ἀνάξιον ἡμῶν νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν *Aiōna* τί ἔγεινεν ἡ περιλάλητος ἐπιστολὴ τοῦ Βασιλέως ὅπως οἱ ἔνοχοι τῶν Βελενδζαϊκῶν καταδιωχθῶσιν αὐστηρῶς.

Οἱ ἔνοχοι εἶναι οἱ δίδωται, καὶ οἱ δίδωται δὲν γίνονται καταδικαστέοι.

Ἡ ἐπιστολὴ ἱρρίφθη εἰς τὰ ἀρχεῖα. Ἐντὸς τῶν ἀρχείων ἡ δικαιοσύνη δουλεύει.

Καλεδάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Λοιπὸν ἀκούσατε!

Ἐμπροσθεν τῆς Οἰκίας ἡ Ἐπαύλειος Κεχαγιᾶ δύνασαι νὰ παραβῇς ὅλον τὸν Δεκάλογον τοῦ Μωϋσέως, δύνασαι δηλαδὴ νὰ φονεύσῃς, νὰ κλέψῃς, νὰ ἐπιθυμήσῃς τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου καὶ ὅσα ἄλλα ὁ γέγων τῷ Θεῷ ἀπηγόρευεν.

Δὲν δύνασαι ὅμως νὰ περάσῃς νύκτα ἀπ' ἐκεῖ, διότι τὴν νύκτα τί δουλεῖα ἔχουν οἱ τίμιοι ἄνθρωποι;

Δὲν δύνασαι νὰ περάσῃς ἀπ' ἐκεῖ καπνίζων, διότι ὁ καπνὸς βλάπτει τὴν υγείαν.

Δὲν δύνασαι νὰ περάσῃς ἀπ' ἐκεῖ διὰ τῶν πεζοδρομίων, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἵπποδρομίου, διότι ἐσὺ καὶ ὁ ἡμίονος κατὰ τὴν θεωρίαν τῶν αὐλικῶν εἰσθε ἐν καὶ τὸ αὐτό.

Προχθὲς ξένος ναύτης διήρχετο πεζοδρομῶν. Ὁ εὐγενέστατος τοὺς τρόπους ἐνωμοτάρχης κ. Κηρύκος ἀρπάσας αὐτὸν ἀρειμανίως ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν ἐδίδαξε νὰ περιπατῇ.

Ὡστε ἐδῶ πλέον δὲν ἔχομεν Φάληρον καὶ Κεχαγιᾶ, ἀλλὰ Βόσπορον, Γιλδίζι καὶ Δολμᾶ Βακτσέ.

Νομίζομεν ὅτι ἀπὸ τὸν Γουλιέλμον Τέλλον ὁ τύραννος Γέσλερ δὲν ἐξήτει μεγαλύτερα πράγματα ὅταν τοῦ ἔλεγε

νὰ προσκυνήσῃ τὸ καπέλλο τῆς ἁγίας αὐστριακῆς αὐτορίας. Αὐτὸς δὲ ἐντὶ νὰ προσκυνήσῃ τὸ καπέλλο, ἤμνησε νὰ τρυπήσῃ μὲ τὸ βέλος τοῦ τοῦ κεφαλὴ τοῦ Γε.

Τὸ μὴ καπνίζειν πρὸ μιᾶς οἰκίας τοῦ Κεχαγιᾶ τί ἄλλ' εἶναι ἢ προσκυνεῖν τὴν οἰκίαν αὐτὴν;

Ὡστε τοῦ Γέσλερ ἡ διαταγὴ νὰ περιέλθῃ τὰς ἐλευθέρους τοῦ Οὐρὶ ἀκρωρείας τὸν τρικαντῶ τῆς αὐτοκρατορίας καὶ νὰ ἐκφράσῃ πρὸ αὐτοῦ ἀποκαλυπτόμενοι τὸν σεβασμὸν τῶν οἱ ἐλεύθεροι Ἑλβετοὶ ἦτο πολὺ διὰ τοὺς ὑπηκόους ἀξιοπρεπέστερον ἢ δι' ἡμᾶς τοὺς ἐλευθέρους πολίτας οἵτινες ἀναγκάζομεθα νὰ προσκυνούμεν τὰς ἀπλύτους πέτρας δι' ὧν ὁ Κεχαγιᾶ ὠκοδόμησε τὴν οἰκίαν του.

Τὰ πράγματα δυστυχῶς παροξύνονται πολὺ. Ἐρχομεν τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Βασιλεὺς τὸν ὁποῖον ὅλοι γνωρίζομεν φιλελευθερώτατον πολίτην δὲν γνωρίζει αὐτὴν τὴν δούλεψιν τοῦ τοῦ κύνουν οἱ πιστοὶ τοῦ θεράποντες. Εἶναι καιρὸς ὅμως νὰ ἔλθῃ αὐτὴν τὴν φραγὴν μεταξὺ ἐαυτοῦ καὶ τοῦ λαοῦ του, διότι ὁ λαὸς ὅστις δὲν βλέπει τὸν Βασιλέα του εἰμὴ διὰ τῶν ὑπασπιστῶν καὶ τῶν θεραπόντων του δύναται πάντοτε νὰ βλέπῃ κινδύνους καὶ ἔπειτα... Καὶ ἡμεῖς δὲν ξεύρομεν τί θὰ γίνῃ ἔπειτα.

Φεύγει, φεύγει, φεύγει ὁ κατακτητὴς, ὁ διπλωμάτης, ὁ ἥρωας τοῦ θαύματος Ῥάδοβιτς! Φεύγει ἀφίνων ὀπισθὲν τοῦ δακρύοντος *bien des yeux noirs, bien des yeux bleus*. Τί χρῶμα ἔχουν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κ. Κουμουνδούρου δὲν γνωρίζομεν, πιστεύομεν ὅμως νὰ ἔχουν πολλὰ χρώματα. Δὲν πιστεύομεν καὶ οἱ πολυχρώματοι αὐτοὶ ὀφθαλμοὶ νὰ μὴ γίνουν ἀσημένιοι ἀπὸ δάκρυα διὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ Ῥάδοβιτς μὲ τὸν ὁποῖον τόσον καλὰ τὰ ἔψησαν καὶ τὰ ἐμαγεύσαν. *Va, Radovits, va, καὶ γράψε εἰς τὸ σημειωματάριόν σου ὅτι ἐν Ἀθήναις δύο τάξεις εὗρες ἀπίστους, μερικὰς γυναῖκας καὶ τοὺς πολιτικούς.*

Κοντὰ εἰς τόσους νομοὺς Ἀθαμανίας καὶ Μαγνησίας εἰς οὓς διηρέθη ἡ Θεσσαλία ἀποροῦμεν πῶς δὲν εὗρέθη καὶ καμμία Καραμανία καὶ τότε φυσικώτατος Νομάρχης θὰ ἦτο ὁ Ἀνατολίτης Νικηφόρος.

Τόσοι Ῥώσσοι συνεσωρεύθησαν εἰς τὸ Φάληρον, ὥστε κατήντησε μικρὰ Πετρούπολις. Πότε ὅπως εἶναι ἔτσι τὰ πράγματα θὰ γίνῃ ἡ Πετρούπολις μέγα Φάληρον;

Ξεύρετε νὰ μᾶς πῆτε τίποτε, κύριε Μπένση;

Φοβερὸ κακόν! Ἀπηγόρευσαν προφορικῶς εἰς τοὺς ὑπαξιωματικούς νὰ φοιτῶσιν εἰς τὸ Φάληρον. Τί κρίμα! Νὰ τοὺς ἀπαγορεύουν τὸν πόλεμον, νὰ τοὺς ἐμποδίζουν τῶρ καὶ τὸ θέατρον, αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται.

Καὶ τί θὰ κάμουν οἱ ὑπαξιωματικοὶ εἰς τὸ Φάληρον; Ὁ στρατηγὸς μάλιστα θὰ παρασταθῇ μεταξὺ ἄλλων καὶ ἡ Δούκισσα τοῦ Γερολστάιν καὶ θ' ἀκούσουν θεωρίαν ἀπὸ τὸν στρατηγὸν Μπούμ-Μπούμ.

αὶ κυρίαὶ ἀγνοοῦμεν διὰ τίνα λόγον ἐξέφρασαν ὅτι τὸ Βασιλικὸν θεωρεῖον ἐν τῇ φαληρικῇ σκηνῇ οὐεὶ μετὰ τῶν παρασκηνίων. Χάριν τῶν κυριῶν αὐτῶν πρέβηκεν εἰς αὐτοψίαν ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ θεωρείου καὶ δὲν εὑρομεν καμμίαν συγκοινωνίαν. Ἐνθυμήθημεν ὅμως κατὰ περίεργον σύμπτωσιν τὸ γαλλικὸν λόγιον ὅτι ὅλαι αἱ ὁδοὶ ἀγούσιν εἰς Ῥώμην.

Οἱ ἐνορεῖται τοῦ ἐν Πλάκα ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως δὲν θέλουν ἱερεῖς ἀγάμους, ἤγουν τοὺς λεγομένους ἱερομονάχους· μπορεί νὰ ἔχουν ἄδικον, ἅγιε Μητροπολίτα, ἀλλὰ βλέπετε ἂν ἑτέρου ὅτι εἶναι οἰκογενειάρχαι. Ὁ δὲ γάμος καὶ ἡ ἀγάμία εἶναι ὡς ἡ νύξ καὶ ἡ ἡμέρα· ἡ μία διώκει τὴν ἄλλην. Νομίζομεν ὅτι θὰ εἶναι θεάρεστον ἐὰν ἀπαξ διὰ παντὸς ἀρῆτε αὐτὰ τὰ σκάνδαλα, καὶ τὴν Λίμης, καὶ τὴν Γερμανοῦς, διότι ἡ Μεταμόρφωσις ἐπὶ τέλους δὲν ἐννοεῖ νὰ μεταμορφωθῇ εἰς μοναστήρι· ἀρκεῖ ὅτι εἶναι Ἐκκλησία.

Ἡ ἀγορὰ παραπονεῖται διὰ τὴν ἔλλειψιν τραπεζογραμμάτων τῶν πέντε κ' ἐξῆντα. Ἐρωτήσαμεν καὶ ἠκούσαμεν μειδιῶντες ὅτι οἱ Βασιλικοὶ Ἐπίτροποι δὲν προφθάνουν νὰ υπογράψουν!

Ἐπάρχει καὶ ἐν ἄλλῳ παράπονῳ τῆς ἀγορᾶς ἐναντίον τῆς Τραπεζῆς. Ὑποπτεύονται ὅτι ἡ κλήρωσις τοῦ Λαχείου τῶν 60,000,000 δὲν γίνεται ἐνώπιον τῶν κανονισμένων προσώπων, οἷον Νομάρχου, Δημάρχου, Μητροπολίτου. Καὶ θὰ πῆτε ὅτι ὑποπτεύονται μήπως ἐμφιλοχωρήσῃ καμμία κατάχρησις; Ἀ! μὲν, ὑποπτεύονται μόνον ὅτι δὲν τηρεῖται ὁ Κανονισμὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι, ὅπως τοὺς κάματε, ἀγαπῶσι τοὺς κανονισμοὺς.

Ὁ Ἀρχοντοχωριάτης προσεῖλκυσε πολὺν κόσμον εἰς τὰ Ὀλύμπια καὶ τὸν κατεγοήτευσε παρὰ πολὺ. Οἱ ἄνθρωποι ἔκλειον ἀπὸ γέλοιου. Καλὰ τοῦ ἐνόησεν ἡ ἐταιρία ὅτι ὁ κόσμος θέλει κωμωδίας, διότι πρῶτον τῆς θέλει καὶ δεύτερον ἐν τῇ κωμωδίᾳ δὲν ἀποκαλύπτεται παρὰ πολὺ ἡ ἐντελής ἀπογύμνωσις τέχνης πολλῶν τῶν ἡθοποιῶν μας. Ἡ Ἐταιρία θὰ κάμῃ καλὰ νὰ προμηθευθῇ τὰ ἔργα τοῦ Labiche, τὰ ὅποια εἶναι καὶ φαρσικώτερα, καὶ ἀναθέσθῃ τὴν μετάφρασιν τῶν καλλιτέρων εἰς δοκίμους μεταφραστάς, ἂν θέλῃ νὰ κρατηθῇ εἰς τὴν ἐφετεινὴν περίοδον ἀφοῦ ἔχῃ τὸσον θεατρικὸν συναγωνισμόν. Ἡμεῖς ἀνέκαθεν εἴμεθα ἐναντίοι τῶν Ἑλληνικῶν Ἐταιριῶν, διότι δὲν φροντίζουν νὰ ἀνανεοῦν τὰ πρόσωπα τῶν καὶ νὰ μορφῶνται, κυρίως δὲ διότι στεροῦνται γυναικείων προσώπων. Ἀλλὰ εἴμεθα ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου καὶ δὲν ἐννοοῦμεν τὴν καλλιτέραν μας ἐταιρίαν, ἀλλὰ κακὴν, νὰ τὴν ἀποθαβρύνῃ ὁ κόσμος.

Ἐπερδισχίλιοι ἐώρτασαν προχθὲς τὰ ἐγκαίνια τῆς φαληρικῆς περιόδου. Ἀντὶ ἡλεκτρικοῦ φωτός τὸ ὅποιον θὰ ἐξῆγε εἰς τὸ φόρο καὶ τῆς εὐμορφίας καὶ τῆς ἀσχημίας, καὶ τῆς γνωριμίας καὶ τῆς ἀνωνυμίας, καὶ τὴν ἀπομόνωσιν καὶ τὴν λίμην, εἴχαμεν γλυκύτατον ἑναστρον σκοτός, ὅπερ ὅμως δὲν ἐμπόδιζε νὰ διακρίνωμεν καὶ τὴν θηλυκὴν μύτου, τοῦ

ὁποίου εἶναι φόβος μήπως ὁ κ. Μπούμπουλης δυνάμει τοῦ περὶ εἰσφορῶν νόμου κατὰσχῃ ὡς ἐμβολὰ τῶν ναυκλῶστων του.

Ἡ παράστασις τῆς **Φαβορίτας** ἦτο ἀριστοῦργημα μετριότητος. Ξεύρετε ἐξ ὅλου τοῦ ἀκούσματος ποίαν ἐντύπωσιν ἀπεκομίσαμεν; Εἶναι ὀλίγον ζολαδική, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε ἡμεῖς, ἐκεῖ εὑρομεν τὴν δύναμιν τοῦ Δονιζέττη. Ὅταν ἐτραγῶδει ἡ τὸσον ἡδυπαθὴς ἐπὶ τῆς σκηνῆς Νεβίλ, ὥσπερ θέλων νὰ συνοδεύσῃ τὴν ἀσθενῆ φωνὴν τῆς ἀνέκυπτεν ἐπιχαρίτως λευκὸν ὡς γάλα κυμάτιον ἐκ τοῦ κόλπου τῆς. Ἐκεῖνα τὰ ἀνεβοκαταβασμάτα ἐξέφραζον δι' ἡμᾶς ὅλην τὴν μουσικὴν κλίμακα τοῦ Δονιζέττη καὶ εἶναι ἡ μόνη κλίμαξ τὴν ὁποῖαν δυνάμεθα ὅσον θέλετε ν' ἀναβοκαταβαίνωμεν χωρὶς νὰ κουραζώμεθα.

Τῆς αὐλαίας ἀρθείσης ἅμα τῇ πρώτῃ πράξει δύο σχοινία ἔμειναν ὡς κρεμάλαι μετέωροι ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα· ἡ μία ἐβλεπε τὸ βασιλικὸν θεωρεῖον· ἡ ἄλλη ἐβλεπε τὸ αὐλικὸν θεωρεῖον.

Ἀπαίσίον τι συνέβη μὲ τὸν συμπαθητικὸν τενόρον· ἐνῶ ἀνεχώρει ἐκ Μασσαλίας ἐλησμόνησεν εἰς ἐν καφενεῖον ὅπου πῆγε ν' ἀποχαιρετήσῃ μερικοὺς φίλους τὴν φωνὴν του. Εὐχαρίστως ὅμως ἐμάθομεν ὅτι ἔγραψε νὰ τοῦ τὴν στείλουν μ' ἕνα φωνογράφων.

Κατὰ νεωτέρας ὁμως πληροφορίας θὰ μεταβῇ μόνος του νὰ τὴν πάρῃ.

Ἡ πριμαδόνα τῆς Ὀπερας εἶναι ὀλίγον **καρὰ**—θανασοπουλίνα.

Εἴχαμε εἰς τὴν πρώτῃ τῆς **Φαβορίτας** πλησίον μας καὶ τὸν Γέροντα τοῦ Ὑμητιοῦ· ἡμερώτατος ἄνθρωπος· μᾶς ἐλμέρε πολὺ εὐαρέστως· ἅμα ἤκουσε μάλιστα τὸν τενόρον νὰ ψάλλῃ, ἔτσι, εἶπε, τραγουδῶ κ' ἐγώ.

Ὁ βαρύτονος καὶ ὁ βαθύφωνος δὲν εἶναι κακοί.

Ἀλλὰ ἡ ἄλλη πρίμα τοῦ Βωδεβιλλείου εἶναι ἐκ τοῦ γένους τῶν Καράδων.

Ἐν Φαλήρῳ παρεστάθησαν προχθὲς οἱ **Κώδωνες** τῆς Κερατουπόλεως καὶ ἡ παράστασις τῶν ἀφηρημένων. Οἱ ἀφηρημένοι ἦσαν οἱ ἡθοποιοί, οἱ ὅποιοι πότε ἔλεγαν τὰ ἴδια πράγματα δις, πότε δὲν ἔλεγαν καθόλου, πότε εἰσιώπων γλυκύτατα καὶ ἔπερναν ἕνα ὕπνον, καμμίαν φορὰ ἐλησμονοῦντο κ' ἔλεγαν καὶ κἀνένα **γιαρὶ**, ἐπληροφορήθημεν μάλιστα ὅτι ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ παράστασις, ἀπεκοιμήθησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς μέχρι πρωίας καὶ ἐκπρόλογησαν ὅλοι.

Ύστερον ἀπὸ τοιαύτην ἀφαίρεσιν ἄς μὴν τοὺς κρίνωμεν
ἐκ τῆς πρώτης, ἐκ φόβου μήπως τοὺς ἀδικήσωμεν. Οὐχ ἦ-
τον συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τὸν βαθύφωνον καὶ τὸν βα-
ρύτονον, διὰ τὴν ὡραίαν μελωδικὴν φωνὴν των, ὡς καὶ τὴν
ἀφρόσαρκον Germaine.

Τὰ Κόλυβα τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου εἶναι τὰ κόλυβα
τοῦ Μαῖου του.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ.

Ἐστῆς μεγάλης Βρεττανίας τὸ γνωστὸν ξενοδοχεῖον
Ἐπροσκάλασε εἰς γεῦμα ὁ στρατάρχης τῆς εἰρήνης.
Τῶν δυνάμεων τοὺς πρέσβεις δι' ἐξόδων του ἰδίων,
Βίς ἀπόδειξιν τῆς τόσης πρὸς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνης.
Τὶ τραπέζι! . . . στολισμένο ἀπὸ κάθε φαγητό,
Φρούτα ντόπια, φρούτα ξένα, καὶ κρασιά ὡς ἑκατό.

Καὶ ἀνάμεσα ἑστούς Πρέσβεις ὅπως λάμπει τὸ φεγγάρι
Ἐλαμπε καὶ ὁ Κουμουνδούρος, καὶ ἀπ' τὸ ἓνα του πλευροῦ
Σὰν πιστός του δορυφόρος ἐκαμάρωνε μὲ χάρι
Ἐπαρὼν εἰς ὅλα Βλάχος μὲ τὸ νέο του σταυρό.
Καὶ οἱ πρέσβεις τῆς Εὐρώπης δεξιὰ καὶ ἀριστερά
Ἐγλεντοῦσαν καὶ τοὺς δύο, ὅπου ἦταν μὴ χαρά.

Δέκα ἔτρωγ' ὁ Ἀλέκος, καὶ οἱ ἄλλοι ἀπὸ ἓνα,
Καὶ ἔμιλουσε κάπου κάπου εἰς τοὺς Πρέσβεις γαλλικά,
Μὰ τὰ γαλλικά ἐκεῖνα ἦσαν ἴλιγο μπερδεμένα
Καὶ δὲν τ'ἀνοίωθαν οἱ Πρέσβεις, τὰ θαρροῦσαν κλασικά.
Μὰ ὁ Ἀγγελοῦς ὁ Βλάχος ποῦ δὲν ἔχει γινῶσι λίγη,
Βίς τοὺς Πρέσβεις τοῦ Ἀλέκου τὰ φραντζέζικα ἐξήγει.

Σὰν ἐρούφηξαν καμπόσο καὶ ἔξεστάθη τὸ κεφάλι,
Ἐπρωθυπουργὸς τοῦ κράτους ἐσηκώθηκε μονάχος,
Καὶ εὐθὺς ἔκαμε ἑστούς πρέσβεις μία πρόποισι μεγάλη,
Ποῦ κρυφὰ κρυφὰ ἑστ' αὐτί του τὴν ψιθύριζε ὁ Βλάχος.
Πρέσβεις φίλτατοι, τοὺς εἶπε, τὸ ποτήρι ποῦ βαστῶ
Τὸ ἀδειάζω ἑστὴν ὑγείᾳ σας, καὶ σὰς κατευχαρίστῶ.

Τῶν μεγάλων μας προγόνων σεῖς μᾶς δώσατε τὸ χῶμα,
Μᾶς χαρίζετε τσιφλίκια, κάμπους, δάση καὶ βακούφια,
Καὶ ποῖος ἔξεραι καὶ τί ἄλλα θὰ μᾶς δώσετε ἄκομα,
Μὰ θαρρῶ πῶς τόσοι κόποι δὲν ἐπῆγαν εἰς τὰ κούφια.
Μ' ἓνα γεῦμα σὰς πληρώνω γιὰ τὴν κάθε σας φροντίδα,
Καὶ τὸ γεῦμα μοῦ κοστίζει ἀκριβὰ μὰ τὴν πατρίδα.

Λοιπὸν, πρέσβεις, μία Ποῦντα, μία Ἀρτα καὶ ἓνα
Καὶ ἂν μᾶς δώσετε μὴ μέρη καὶ τὰ Γιάννινα αὐτά,
Τότε πῶς εἰς τὴν Καστέλλα θὰ φυτέψω μία λεύκη,
Καὶ ἐκεῖ θὰ σὰς γλεντίσω μὲ τσιμπούσια δυνατά.
Αὐτὰ εἶπε, καὶ ὁ Βλάχος ἐμουρμούρισε καμπόσα,
Μὰ ἀπ' τὸ πολὺ μεθύσι τοῦ μπερδεύτηκε ἡ γλῶσσα.

Τότε ἀναψε τὸ γλέντι καὶ ὁ γέρο Κουμουνδούρος,
Ἐφοῦ ἐφοῖξε ἀκόμη ποτηράκια μερικά,
Ἐξαιπλῶθη ἑστὴν πολτρώνα, καὶ σὰν πρῶτος τροβαδούρος
Ἐνα κλέφτικο τραγοῦδι ἐτραγοῦδισε γλυκά.
Ἐφωνή του καὶ τῆς πέτραις νὰ κινήσῃ εἰμποροῦσε,
Καὶ ὁ Ἀγγελοῦς κρῦμμένος τὸ σιγόντο τοῦ βαστοῦσε.

Τότε ἀναψαν καὶ οἱ πρέσβεις καὶ ἑστὴν φόρα τους ἐκείνη
Ἐβεβαίωσαν τὸν γέρο Κουμουνδούρο ἐν τιμῇ,
Πῶς τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων πρῶτο ἔθνος θὰ νὰ γείνη,
Καὶ ἑστὸν κόσμον θὰ νὰ δώσῃ νέα φῶτα καὶ ψωμί.
Αὐτὰ τοῦπανε οἱ πρέσβεις καὶ ἔχωρίσθησαν σὰν φίλοι
Μὰ ἐχάθη ἑνὸς πρέσβυ τὸ μεταξωτὸ μανδύλι.

Souris

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

Τὸ ὀρολόγιον τῆς πόλεως πρὸ μικροῦ εἶχε σημάνει ἐν ἑνείᾳ
ὥρᾳ: ὁ ἀριθμὸς ἐννέα θὰ ἀποτελέσῃ καὶ αὐτὸς ἱστορίαν,
καθὼς ὁ ἐπτά ὁ τρία καὶ καθεξῆς.

Ἐνεανίσκος ἦτο τριακονταενεαετής καὶ ὠνομάζετο Αὐ-
γουστος, ἡ νεάνις ἦτο δεκαενεαετής καὶ ἐκαλεῖτο Αἰμιλία.
Ἐοικία εἶχεν ἑξ ὀροφᾶς, ἡδύνατο ὁμῶς νὰ ἔχῃ ἐννέα,
Ἐφοῦ εἶχεν ἐννέα κλίμακας καὶ ἄνω τῶν ἐνενήκοντα βαθ-
μιδῶν!

Ἐνεάνις εἶχεν ἀνέλθει τὴν πρώτην κλίμακα καὶ ἐννέα
βαθμιδας: ὁ νέος εἰσῆλθε μετ' αὐτὴν καὶ τὴν κατέφθασε
μετὰ ἐννέα ἀποφασιστικὰ βήματα . . .

Ἐἦδη τῇ ἐπέθετε θερμὸν ἀσπασμόν . . .

— Ἐπατήρ μου! ἐφώνησεν ἡ Αἰμιλία . . .

— Ἐχαθήκαμε! ἐκραύγασεν ὁ Αὐγουστος . . .

Καὶ ἀνῆρχετο βραδέως τὴν κλίμακα ὁ πατήρ, ἐν ᾧ ὁ
νεανίας ἐπέταξεν, εἰς τὴν στέγην τρέψας πολλὰ ζεύγη γά-
των εἰς φυγὴν! . . .

Ἐπατήρ ἀνῆρχετο, ἀνῆρχετο δλονέν, ἐν ᾧ ἡ καρδιά τοῦ
Αὐγουστοῦ ἐμέτρα τὰ βήματα τοῦ πατρὸς διὰ τῶν παλ-
μῶν της.

Ἐπατήρ ἦτο ἑβραῖος! . . . καὶ ὁ νέος ἐνόμισε πρὸς στιγ-
μὴν ἑαυτὸν Ἰησοῦν! . . . ὀλίγον καὶ θὰ ἐφώνει ἔλλι ἔλλι
λαμὰ σαδαχθανῇ! . . .

ἘΑὐγουστος, ὡς εἶπομεν, εἶχε τριάκοντα καὶ ἐννέ-
τηρίδας, παρὰ μίαν τοῦτῆστι τεσσαράκοντα . . .

Ἐἀριθμὸς αὐτὸς τὸν καθίστα πρῶτην φορὰν
τοῦ προληπτικόν . . .